

Testování exekutivních funkcí zůstává z mnoha důvodů stále velmi obtížné. V praxi se můžeme setkat se situacemi, že standardní běžně používané neuropsychologické testy neodhalí poškození exekutivních funkcí, které je v každodenním životě naprosto zjevné. Stejně jako v diplomové práci bylo cílem předloženého výzkumu ověřit hypotézu, zda přiblížení testování exekutivních funkcí reálnému životu přispěje ke zpřesnění jejich diagnostiky.

V realizovaném výzkumu byly porovnány výkony skupiny 29 osob s dysexekutivním syndromem a kontrolní skupiny 29 zdravých osob. Výkony probandů byly sledovány ve dvou testových situacích, a to v klidu (standardní testování) a v zátěži hlukem (simulace reálných podmínek). V obou testových situacích byly použity shodné testy programu NEUROP-2 (KIQ, PAARE, GO/NO-GO, LISEQ, HANOI a NATE).

V souladu s naší hypotézou byl v testech KIQ a HANOI prokázán negativní vliv hluku na výkon osob s dysexekutivním syndromem. V obou výše uvedených případech došlo u osob s dysexekutivním syndromem ke statisticky významnému zhoršení výkonu v zátěži hlukem. U ostatních použitých testů (PAARE, GO/NO-GO, LISEQ a NATE) nebyl vliv hluku na výkon zjištěn a to jak u skupiny zdravých osob, tak i u osob s dysexekutivním syndromem.

Souhrnně lze konstatovat, že zdravé osoby ve srovnání s osobami s dysexekutivním syndromem dosáhly při testování v klidu i v hluku lepších výsledků. V rozporu s naším předpokladem nebyl u skupiny osob s dysexekutivním syndromem u většiny testů prokázán negativní vliv hluku na jejich výkon. Přesto se domníváme, že přiblížení testové situace reálným podmínkám je cestou ke zlepšení diagnostiky exekutivních funkcí.